

els subnormals

Des d'aquí Tavertet, volem col·laborar en tot allò que es faci en favor dels subnormals.

El fet de viure en contacte amb la natura, pot ajudar-nos a veure les coses de manera diferent. Potser des d'aquí dalt l'escala de valors que tots portem a dintre podrà ser capgirada i convertir-se en una de més positiva per als nens que en diem subnormals.

D'entrada, aquesta paraula ens fa pensar en inferioritat. Quan hom classifica les persones des del punt de vista intel·lectual, el deficient queda sempre a l'últim lloc de l'escala. Hi ha mesures per al nivell mental i es pot predir, per mitjà d'exploracions psicològiques, més o menys objectivament, l'èxit que pot tenir la persona en la seva lluita per l'adaptació social.

Però també és cert que l'home no està format tan sols per intel·ligència. Hi ha altres maneres de valorar la personalitat humana: per la capacitat d'estimar, de viure, de ser feliç, de rebre i de donar afecte... Si mesurem aquesta dimensió, el deficient mental moltes vegades se situa en els primers llocs de l'escala. Necessitem equilibri psicològic i estabilitat emocional per viure d'una manera adaptada a un mateix. És del tot imprescindible, per a aconseguir aquest

equilibri, que els nens, si guin o no deficientes, rebin afecte dels que l'envolten, que siguin valorats, que ningú no els tingui per un destorb, que trobin ajuda en el seu creixement. Tots els nens del món poden arribar a tenir estabilitat emocional i ser feliços. Si no és així, la causa no resideix en la manca d'intel·ligència.

En la nostra societat, tan competitiva, li és molt difícil de trobar el seu lloc a la persona que intel·lectualment té pocs recursos perquè li falten armes per a lluitar en la terrible competència que s'organitza per a arribar a ser algú a partir del que hom té i posseeix. Cal capacitat per a adquirir. Si aprenguéssim a valorar la capacitat de donar i no la de prendre, el deficient podria lluitar amb semblants armes.

Les persones anomenades subnormals no necessiten compassió ni paternalisme. El que els manca és ajuda dels tècnics i especialistes en el seu problema i també (i molt especialment) que tots plegats canviem una mica les nostres estructures mentals, que deixem de valorar el qui és savi, intel·ligent, astut, extrovertit, competidor, etc... i aprenguem a reconèixer la bondat, la bellesa i la veritat de l'home.

Quan un psicòleg ha de dir als pares que el seu fill no

arriba a tenir un coeficient intel·lectual que pugui considerar-se normal, es troba pràcticament sempre amb una reacció negativa. Els pares es desesperen, no volen admetre-ho, compadeixen el fill, etc... També, sovint, es neguen, en principi, a portar el nen a una escola especial, si no és en casos que són exteriorment evidents.

Costa d'acceptar que un fill és menys dotat intel·lectualment i costa molt d'acceptar que tota la societat (família, amics, coneguts, etc...) ho sabrà.

Tots els pares estimen els seus fills i volen el millor per a ells. Tots els pares poden aconseguir que els seus fills siguin feliços, si la mentalitat que domina socialment no els ho impedeix.

Rosa Maria Pujol

Aprofitant l'avinentsa d'aquesta petita publicació, ens adherim al clam d'aquest sector de la societat tan poc comprès, tan oblidat, tan marginal, que són els deficientes mentals i disminuïts físics. Tant de bo que tots els pobles, per petits que fossin, se'n fessin ressò i cada dia fossim més a demanar, no clemència, sinó justícia i comprensió.